10/12/2019

Επί τάπητος η Β’ προς Κορινθίους Επιστολή στην Ι.Μ. Δημητριάδος

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δημητριάδος και Αλμυρού

Η Β΄ προς Κορινθίους Επιστολή αντικείμενο της 3ης Γενικής Ιερατικής Σύναξης της Ιεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος

Πραγματοποιήθηκε σήμερα στο Συνεδριακό Κέντρο Θεσσαλίας η τρίτη Γενική Ιερατική Σύναξη της Ιεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος, για το νέο Εκκλησιαστικό έτος. Ως γνωστόν, το γενικό θέμα των φετινών Συνάξεων θα είναι «Οι Επιστολές του Αποστόλου Παύλου». Το θέμα της Συνάξεως ήταν «Η Β’ προς Κορινθίους Επιστολή».

Πρώτος ομιλητής ήταν ο Αρχιμ. Παύλος Σταματάς, Προϊστάμενος του Ιερού Ναού Αγίων Αναργύρων Βεροίας, με θέμα «Εισαγωγικά στην Επιστολή – βασικά θεολογικά θέματα».

Ο ομιλητής, αφού έκανε μια συνοπτική αναφορά στην Αρχαία Κόρινθο και στην παρουσία του Αποστόλου Παύλου στην πόλη, στον χρόνο, στον τόπο και στους παραλήπτες της Επιστολής, κατέγραψε τους σκοπούς της συγγραφής της που ήταν:

1.Ο έπαινος των Κορινθίων, επειδή διαχώρισαν από την κοινωνία και συναναστροφή τους τον μητρυιομίκτη. Τους προστάζει, όμως, να τον δεχθούν και πάλι σε κοινωνία και συναναστροφή ως μετανοήσαντα.

2. Η διδασκαλία των Κορινθίων για τον νόμο. Δεν πρέπει να προσέχουν μόνο το γράμμα του νόμου, αλλά να ερευνούν και το νόημα του Πνεύματος, που είναι κρυμμένο στο γράμμα του νόμου.

3.Η υπεράσπιση του αποστολικού του αξιώματος, επειδή αυτό αποδεικνύει την γνησιότητα του αποστολικού έργου του.

Ο π. Παύλος χαρακτήρισε την Επιστολή «Ποιμαντική», «επειδή ο Απόστολος, στην προσπάθειά του να θεμελιώσει το αποστολικό του κύρος, περιγράφει το αποστολικό του έργο. Αν ο απ. Παύλος καλεί τους πιστούς στην Α΄ Κορινθίους να τον μιμηθούν, όπως αυτός μιμείται τον Χριστό, τότε με όσα περιγράφει στην Β’ Κορινθίους καλεί όλους τους ποιμένες και πνευματικούς πατέρες να τον μιμηθούν κατά την άσκηση του ποιμαντικού τους έργου, της αποστολικής διακονίας τους στην Εκκλησία. Θα τολμούσα να χαρακτηρίσω αυτήν την επιστολή ως λόγο «περί ιερωσύνης» του αποστόλου».

Στην συνέχεια, επικέντρωσε στα βασικά θεολογικά θέματα της Επιστολής, που είναι:

Α. Η πνευματική πατρότητα. «Ο απόστολος απευθύνεται στους Κορινθίους ως πατέρας προς τέκνα. Η αγάπη του είναι μεγάλη, η καρδιά του πλατειά. Δεν περιορίζεται στα στενά όρια των συγγενικών, φυλετικών ή φιλικών ορίων. Επεκτείνεται σε όλα τα έθνη, σε όλη την οικουμένη. Φθάνει έως τους Κορινθίους η αγάπη του. Αυτή η αγάπη ανοίγει το στόμα του για να κηρύξει τον Χριστό. Αυτή η αγάπη κάνει και την καρδιά του πλατειά για να χωρέσουν και οι Κορίνθιοι».

Β. Η σχέση Καινής και Παλαιάς Διαθήκης. «Ο απ. Παύλος γνωρίζει τον νόμο όσο κανείς άλλος από τους εξ Ιουδαίων χριστιανούς, που δημιούργησαν τα σχίσματα στην Εκκλησία της Κορίνθου. Ο Θεοδώρητος επισημαίνει ότι οι ιουδαΐζοντες ισχυρίζονταν ότι μόνο ο νόμος τους δικαιώνει, ενώ δεν έδιναν καμία σημασία στη χάρη του Χριστού. Είχαν τη θρησκευτική οίηση και καύχηση ως φύλακες του νόμου και διέβαλαν την αποστολική διδασκαλία. Τον απ. Παύλο τον αποκαλούσαν αποστάτη και παράνομο... ο απόστολος διδάσκει για τον νόμο, αλλά τον διαιρεί στο γράμμα του νόμου και στο πνεύμα του νόμου... Γράφοντας ότι ο γραπτός νόμος είναι γράμμα που θανατώνει, ενώ η καινή διαθήκη έχει πνεύμα που ζωοποιεί, δεν υποτιμά το νόμο. Πώς θα έκανε κάτι τέτοιο εφόσον και ο νόμος δόθηκε από το

Θεό; Ο ίδιος Θεός είναι και της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης».

Γ. Η συμφιλίωση με το Θεό στη διακονία της καταλλαγής «διά Ιησού Χριστού» και

Δ. Η λογεία. «Η ελεημοσύνη είναι δώρο της χάρης του Θεού, είναι χάρισμα και ευλογία του Θεού… Η δωρεά της ελεημοσύνης είναι εκούσια προσφορά των πιστών, γι' αυτό γίνεται αυθόρμητα, με προθυμία, με απλότητα και χαρά.

Ο απ. Παύλος δεν περιγράφει την ελεημοσύνη μόνο ως χάρισμα του Θεού, αλλά θέτει ως πρότυπο και υπόδειγμά της τον ίδιο τον Χριστό… Η ελεημοσύνη πρέπει να γίνεται χωρίς γογγυσμό, που καταργεί την προθυμία και τη χαρά. Γι' αυτό διδάσκει και τη διάκριση. Επαινεί τους Μακεδόνες, που ήταν ελεήμονες περισσότερο και από τη δύναμή τους. Στους Κορινθίους επιζητά να ελεούν με όση δυνατότητα έχουν. Να ελεούν από το περίσσευμα και όχι από το υστέρημά τους…».

Επόμενος ομιλητής ήταν ο Πρωτ. Μιχαήλ Κόνιας, Αναπληρωτής Καθηγητής της Ανωτάτης Εκκλησιαστικής Ακαδημίας Θεσσαλονίκης, με θέμα «Η διακονία της καταλλαγής μέσα στην Εκκλησία (Β' Κορ. 5, 11-21)».

Ο ομιλητής κατέγραψε τις εκκλησιολογικές αρχές, που διέπουν την διδασκαλία του Παύλου και διασώζονται στην Επιστολή:

Α. Η ενότητα ως συνώνυμο της Εκκλησίας. «Την πολυπόθητη ενότητα την εγγυάται η κεφαλή της Εκκλησίας, που είναι ο Χριστός και θεμελιώνεται στο γεγονός του Σταυρού και της Αναστάσεώς Του, αρκεί να είναι φορέας της ορθοδόξου διδασκαλίας και πίστεως και να ευθυγραμμίζεται απόλυτα με τον κανόνα της αγίας Γραφής.».

Β. Η Αγάπη, αλήθεια, ελευθερία και υπακοή, οι εν Χριστώ προϋποθέσεις της ενότητας, που σχετίζονται απόλυτα με το πρόσωπο του Ιησού, που είναι η απόλυτη αγάπη, η εσταυρωμένη, η απόλυτη αλήθεια κατά την αυτοαποκάλυψή του «εγώ ειμί η αλήθεια» (Ιω. 14,6) και η απόλυτη ελευθερία.

Γ. Το δικαίωμα υπεράσπισης του αποστολικού – επισκοπικού αξιώματος, καθότι οι Απόστολοι «δεν διασώζουν την προσωπική τους υπόληψη, αλλά το κύρος και την αυθεντία του αποστόλου του Θεού, με άλλα λόγια διασφαλίζουν την αλήθεια της πίστεως και την ενότητα της εκκλησιαστικής κοινότητας.

Ακολούθως, ο ομιλητής αναφέρθηκε στην Βιβλική σημασία της Καταλλαγής, επισημαίνοντας ότι «δεν έχει μόνον την έννοια της αποκατάστασης των αρμονικών σχέσεων μεταξύ Θεού και ανθρώπων, μετά τη διακοπή τους εξαιτίας της παραβάσεως των Πρωτοπλάστων στον Παράδεισο. Δηλώνει, επίσης, τη νίκη κατά της αμαρτίας και του θανάτου, την αποκάλυψη της σοφίας και της αγάπης του Θεού.

Το έργο της καταλλαγής ανέλαβε ο ίδιος ο Υιός του Θεού, ο Χριστός, ο οποίος με την ενσάρκωση, τον Σταυρό και την Ανάστασή του ολοκλήρωσε διαδοχικά σε τρία στάδια το έργο της σωτηρίας. Το όλον έργο του Θεού εν Χριστώ είναι έργο συγγνώμης και αφέσεως των αμαρτιών και αποκατάσταση του ανθρώπου και του κόσμου στην αρχική του κατάσταση…».

Μιλώντας για την διακονία της καταλλαγής μέσα στην Εκκλησία, στην εποχή μας, παρατήρησε ότι «απευθύνεται σ’ όλους τους ανθρώπους, πιστούς και μη, αφού η καταλλαγή σχετίζεται με το μέγα θέμα της σωτηρίας τους», ενώ εντόπισε ως εμπόδια για την επικράτησή της το θλιβερό φαινόμενο του Γεροντισμού και τον μεγάλο κίνδυνο του φανατισμού. Κατέγραψε δε, ως τρόπους επιτέλεσης της διακονίας της καταλλαγής, την θυσιαστική ζωή των αποστόλων – Επισκόπων – Ιερέων, το Χάρισμα της Ιερωσύνης και τα Ιερά Μυστήρια, εξαιρέτως δε το Βάπτισμα, την Θεία Ευχαριστία και την Εξομολόγηση.

Κατέληξε, επισημαίνοντας ότι «δεν είναι εύκολη η διακονία της καταλλαγής, είναι το δυσκολότερο διακόνημα της Εκκλησίας… Ο ιερέας του Θεού δεν θα επιτύχει την αποστολή του εάν ο αντικειμενικός του σκοπός δεν είναι η ορισμένη θέση που

πρέπει να πάρει ο πιστός στην πνευματική οικοδομή, στο οικοδόμημα της Εκκλησίας, με τη βασική προϋπόθεση ότι σέβεται την ανθρώπινη ελευθερία και ότι η σύνδεση αυτή στηρίζεται στην εν Χριστώ αγάπη. Είναι πασιφανές ότι η τέχνη της πνευματικής οικοδομής απαιτεί γνώση εμπείρου και προσευχομένου οικοδόμου. Διακόνου που προσεύχεται αδιαλείπτως. Κλασσικό παράδειγμα αποτελεί ο απ. Παύλος. Μελετώντας τις επιστολές του απ. Παύλου παρατηρούμε ότι αυτός ο μέγας απόστολος ζούσε επί των γονάτων, προσευχόταν διαρκώς για την πρόοδο των διαφόρων Εκκλησιών που ίδρυσε και για την προκοπή των ψυχών που αναγεννούσε».

Ακολούθησε διάλογος επί των εισηγήσεων και η σύνοψη των συμπερασμάτων από τον Σεβ. Μητροπολίτη Δημητριάδος κ. Ιγνάτιο.